

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Filipa Dienstbiera a soudců Mgr. Kamila Tojnera a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **Mgr. A. R. S.,** zastoupeného JUDr. Milanem Hulíkem, Ph.D., advokátem, se sídlem Bolzanova 1615/1, Praha 1, proti žalované: **Česká obchodní inspekce, ústřední inspektorát,** se sídlem Štěpánská 15, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 10. 2014, č. j. ČOI 92828/14/O100/2200/14/Ber/Št, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 11. 2016, č. j. 57 A 82/2016 - 68, ve znění opravného usnesení ze dne 3. 4. 2017, č. j. 57 A 82/2016 - 91,

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 11. 2016, č. j. 57 A 82/2016 - 68, ve znění opravného usnesení ze dne 3. 4. 2017, č. j. 57 A 82/2016 - 91, **se zrušuje.**

II. Žaloba **se odmítá.**

III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

IV. Žalobci **se vrací** soudní poplatek zaplacený za žalobu ve výši 3.000 Kč; tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám jeho zástupce JUDr. Milana Hulíka, Ph.D., advokáta, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a rozsudek krajského soudu

[1] Rozhodnutím České obchodní inspekce, Inspektorátu Plzeňského a Karlovarského (dále jen „inspektorát“), ze dne 21. 7. 2014, č.j. ČOI 80940/14/2200, byla žalobci uložena

pokuta ve výši 5.000 Kč za správní delikty dle § 24 odst. 7 písm. d), i) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele (dále jen „*zákon o ochraně spotřebitele*“), kterých se dopustil porušením § 13 a § 10 odst. 1 písm. a) téhož zákona. Žalobce porušil § 13 zákona o ochraně spotřebitele, neboť řádně neinformoval spotřebitele o rozsahu, podmínkách a způsobu uplatnění odpovědnosti za vady, protože jako prodávající neuvedl, jaká záruční doba se vztahuje na zakoupené zboží. Žalobce dále porušil § 10 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele tím, že „*nezajistil, aby 18 druhů /196 ks prodávaných výrobků v celkové hodnotě 66.210 Kč, bylo viditelně a srozumitelně označeno výrobcem nebo dovozcem, popř. dodavatelem*“.

[2] Proti rozhodnutí podal žalobce odvolání, které bylo rozhodnutím žalované zamítnuto.

[3] Rozhodnutí žalované žalobce napadl žalobou podanou k poštovní přepravě dne 5. 1. 2015, ve které pouze uvedl, že žalovaná „chybovala nejen při konečném rozhodování, ale především v průběhu důkazního řízení, když neprovedla všechny potřebné důkazy a důkazy provedené nesprávně vyhodnotila“.

[4] Dne 4. 2. 2015 učinil žalobce faxem podání označené jako doplnění žaloby. Podání doplnil v listinné formě teprve dne 16. 2. 2015. V doplnění žaloby žalobce uvedl, že doplňuje blanketní žalobu a také že tímto blíže zdůvodňuje a specifikuje již podanou žalobu. Žalobce namítl, že tvrzení o tom, že inspektoři při kontrolním nákupu nebyli informováni o záručních lhůtách, neodpovídá skutečnosti, respektive je zkreslené. Brigádnice, která zboží prodávala, je informovala, že zboží kdykoli vymění. Takové sdělení je informací o záruční lhůtě. Žalobce telefonicky pracovníkům kontroly vysvětlil, že „kdykoliv“ znamená, že záruční lhůta je neomezená. Závěr žalované, že část zboží nebyla řádně označena, je v rozporu se skutečným stavem. Všechno zboží bylo řádně označeno „vypískováním, ryteckou tužkou, nalepenou etiketou, umělecko-řemeslnou tvorbou, cedulkou s nápisem před exponátem“. Provedená kontrola a její účelový a neobjektivní závěr je výsledkem politického sporu, který měl žalobce s J. Ř., ředitelem inspektorátu.

[5] V replice podané dne 13. 5. 2015 žalobce namítl, že mu nebylo umožněno se účastnit kontroly a vše ukázat na místě, přitom prodavačka nebyla povinna znát všechny potřebné informace, protože její obsah práce neobsahoval znalost všech potřebných informací vyžadovaných obchodní inspekcí. Žalobce vše potřebné vysvětlil pracovníkům kontroly telefonicky, avšak poté co se dostavil osobně, již pracovníci kontroly nebyli přítomni, ačkoliv bylo sjednáno osobní jednání na místě. Žalobce nepoškodil spotřebitele a nikdy nebránil případnému odstoupení od smlouvy, odstranění vady, nebo jinému způsobu řešení reklamace. K tvrzení žalované, že nelze vyrytí žalobcových iniciál bez uvedení dalších údajů považovat za srozumitelné označení výrobce, žalobce uvedl, že zákazník je informován šířeji, např. je zákazníkovi nabízeno vystavení certifikátu galerií, je informován verbálně a u skupin výrobků jsou cedulky s označením výrobce „atd.“. Signatury vyrytého jména autora nebo jeho iniciál je plnohodnotným označením výrobce. Je to podobné, jako když sochař podepíše svoji skulpturu nebo malíř obraz. Žalobce sám je absolventem Vysoké školy uměleckoprůmyslové a má tedy plnohodnotnou kvalifikaci pro signování svých uměleckých děl a své designérské a uměleckořemeslné tvorby. Autorské šperky, které žalobce prodává nebo s manželkou i vyrábí, jsou řádně označeny.

[6] Krajský soud žalobě vyhověl a rozhodnutí žalované zrušil. Konstatoval, že rozsah soudního přezkumu rozhodnutí žalované je dán pouze obsahem žaloby podané dne 5. 1. 2015, neboť další rozšíření žaloby bylo učiněno po lhůtě pro podání žaloby. Krajský soud shledal důvodnost žalobní námitky „neprovedení všech potřebných důkazů" a rozhodnutí žalované zrušil pro vadu řízení spočívající v nevypořádání se s návrhy žalobce na provedení důkazů uvedených v odporu proti příkazu ze dne 7. 3. 2014 a v odvolání ze dne 16. 8. 2014. Tato vada řízení mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, neboť důkazy měly osvětlit skutkový stav na místě samém, pokud jde o průběh kontroly, označení zboží a o podjatosti pracovníků žalované. Pokud by navržené důkazy prokázaly jiný skutkový stav, než ze kterého vycházela žalovaná, žalobou napadené rozhodnutí by neobstálo. Dále krajský soud považoval za důvodnou žalobní námitku „nesprávného vyhodnocení provedených důkazů", neboť z obsahu kontrolního protokolu nelze zjistit umístění vytýkaného zboží, kde eventuálně a zda vůbec se zde nacházely papírové popisky nesoucí jméno žalobce, zda výrobky byly či nebyly označeny autorskou značkou, zda tato značka je či není značkou způsobilou být označením výrobce, zda na všechny výrobky například z důvodu jejich velikosti bylo či nebylo možné označení umístit. Dle krajského soudu kontrolní protokol nebyl způsobilým podkladem pro vyvrácení obsáhle odůvodněných námitek žalobce uvedených v jeho odporu, stejně tak k vyvrácení námitek žalobce ohledně průběhu kontroly, k jejichž prokázání byly navrženy neprovedené svědecké výpovědi přítomných osob. Soud také konstatoval, že správní orgány se nevypořádaly s námitkami žalobce a jeho důkazními návrhy.

[7] Proti rozsudku krajského soudu podala žalovaná kasační stížnost.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalobce

[8] Žalovaná (dále jen „stěžovatelka") napadá rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.")

[9] Stěžovatelka uvádí, že žalobce v odvolání nenamítl, že se správní orgán I. stupně nevypořádal s jeho důkazními návrhy. V odvolání žalobce pouze sdělil, že uvažuje o podání správní žaloby. Správní orgán I. stupně se s obecně formulovanými důkazními návrhy dostatečně vypořádal, jestliže v odůvodnění uvedl, že porušení právních povinností žalobce bylo jednoznačně prokázáno a objektivně zaznamenáno do kontrolního protokolu a že správní orgán učinil veškerá potřebná skutková zjištění. Žalobce sice v průběhu řízení navrhl důkazy, tyto však směřovaly k prokázání jeho tvrzení o „politickém spiknutí" proti jeho osobě, o čemž bylo rozhodnuto v rámci námitky podjatosti ředitele inspektorátu Ing. J. Ř. Dále navrhl důkazy, které neměly žádnou souvislost s předmětem řízení (články o tvůrčí činnosti žalobce) nebo byly neproveditelné („protokolární konfrontace všech výše jmenovaných, včetně ředitele ČOI...v předběžném soudním líčení zakončené dosažením prétorského smíru").

[10] Stěžovatelka namítá, že krajský soud překročil rozsah žalobních bodů, jestliže jako druhý důvod pro zrušení rozhodnutí shledal nedostatečně zjištěný skutkový stav, ačkoliv tak to žalobce ve lhůtě k podání žaloby netvrdil.

[11] Zároveň je úvaha krajského soudu o neprokázání deliktního jednání žalobce nesprávná. V protokole o kontrole byly konkrétně a srozumitelně zaznamenány zjištěné nedostatky, obsah protokolu byl stvrzen nejen podpisy kontrolních pracovníků, ale i podpisem vedoucí provozovny. V protokole zaznamenané skutečnosti nelze hodnotit jinak, než že žalobce neposkytl povinné informace podle § 13 zákona o ochraně spotřebitele. Žalobce přitom nijak nezpochybňoval obsah informace podané prodavačkou v průběhu kontroly, pouze podával doplňující vysvětlení. Ohledně porušení § 10 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele je tvrzení žalobce o označení výrobků vnitřně rozporné, jestliže sám tvrdil, že souhrnné označení jednoho typu výrobků jednou cenovkou bylo žalovanou akceptováno, nikoli však v případě jednotného označení výrobce a dále, že po kontrole bylo doplněno označení určeného sortimentu a to cedulkami se jménem výrobcem a původem výrobků.

[12] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se stěžovatelka snaží „hledat rozpory u žalobce tak i v argumentaci krajského soudu“ a přitom se „vyhýbá judikatuře Nejvyššího soudu, ze které krajský soud vycházel“.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny

podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a je tedy projednatelná.

[14] Soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci přípustně uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[15] V dané věci je rozhodné posouzení obsahu žaloby. Žalobce učinil dne 5. 1. 2015 podání označené jako žaloba, které obsahuje pouze obecné tvrzení, že žalovaná „chybovala nejen při konečném rozhodování, ale především v průběhu důkazního řízení, když neprovedla všechny potřebné důkazy a důkazy provedené nesprávně vyhodnotila“.

[16] Řízení před správními soudy je vystaveno na zásadě dispoziční a koncentrační. První reprezentuje východisko, že předmět řízení je v rukách žalobce a soud může věc zpravidla přezkoumat pouze v mezích žalobních bodů. Druhá je projevem principu, že žalobce může své žalobní body uplatňovat pouze v zákonem stanovené lhůtě a k později uplatněným námitkám nelze již zásadně přihlížet. Předpokladem pro věcné posouzení žaloby je proto existence alespoň jednoho žalobního bodu (viz Potěšil, L., Šimíček, V.: Soudní řád správní. Komentář. Praha: Leges, 2014. s. 629), který navíc může žalobce formulovat pouze v zákonné lhůtě pro podání žaloby (§ 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s.)

[17] K formulaci žalobních bodů Nejvyšší správní soud opakovaně uvedl, že musí obsahovat skutkové a právní důvody, pro které žalobce považuje rozhodnutí správního orgánu za nezákonné. V rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, soud uvedl, že za žalobní bod je nutné považovat „[...] *každé vyjádření žalobce, z něhož byť i jen v nejhrubších obrysech lze dovodit, že napadené*

správní rozhodnutí z určitého důvodu považuje za nezákonné. Jinými slovy, náležitost žaloby dle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je splněna, pokud jsou z tvrzení žalobce seznatelné skutkové děje a okolnosti individuálně odlišitelné od jiných ve vztahu ke konkrétnímu případu žalobce, jež žalobce považoval za relevantní k jím tvrzené domnělé nezákonnosti správního rozhodnutí; právní důvody nezákonnosti (či nicotnosti) napadeného správního rozhodnutí pak musí být tvrzeny alespoň tak, aby soud při aplikaci obecného pravidla, že soud zná právo, mohl dostatečně vymezit, kterým směrem, tj. ve vztahu k jakým právním předpisům bude směřovat jeho přezkum". Podmínku konkrétního vyjádření žaloby zdůraznil Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 27. 11. 2013, č. j. 8 Afs 31/2013 - 45: „*Žalobce je však povinen vylíčit již v žalobě, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit pouze s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami.*".

[18] Soud je toho názoru, že tvrzení obsažené v podání dne 5. 1. 2015 nelze považovat za žalobní bod ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Ze žalobního bodu musí být zřejmá nejen právní argumentace, ale zejména skutkové důvody, na jejichž základě žalobce dovozuje nezákonnost správního rozhodnutí (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2004, č. j. 6 Azs 22/2004 - 42, ze dne 23. 10. 2009, č. j. 8 Afs 31/2009 - 74, dále rozsudky rozšířeného senátu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58 a ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78). Z námitky o neprovedení všech potřebných důkazů není patrný ani v hrubých rysech skutkový děj a okolnosti, jež by se vztahovaly konkrétně k případu žalobce a které by žalobce považoval za relevantní k jím tvrzené nezákonnosti správního rozhodnutí. Oproti krajskému soudu má Nejvyšší správní soud za to, že obsahu obecné formulace žaloby odpovídá takový výklad, že tímto žalobce hodlal namítat výhradně nedostatečně zjištěný skutkový stav, tedy že jeho deliktní jednání nebylo prokázáno provedenými důkazy. Žalobou namítanou „potřebnost" důkazů nelze vnímat jako „potřebu" vyvolanou návrhy žalobce na provedení důkazů, nýbrž ve spojení s další částí žaloby, dle které žalovaná „provedené důkazy nesprávně vyhodnotila". Stále však jde o nepřípustnou míru obecné formulace. Jakkoli byl žalobce již v době podání žaloby zastoupen advokátem, jeho podání vykazuje takové deficity, že není vůbec zřejmé, jaké žalobní body žalobce hodlal uplatit, v čem konkrétně spatřoval nezákonnost rozhodnutí žalované nebo jejího postupu předcházejícímu vydání rozhodnutí.

[19] Žalobní bod je vždy spojením skutkových a právních důvodů, které mohou navzájem vytvářet různé kombinace. V řízení před správním soudem nelze postupovat tak, že žalobce v žalobě vznese pár obecných právních námitek (rozhodnutí je nesprávné - nezákonné, nebylo prokázáno deliktní jednání) – a teprve v dalších podáních formuluje konkrétní skutkové a právní argumenty. Jakkoli v dané věci byl jediným podkladem rozhodnutí o deliktech žalobce protokol o kontrole, nelze pominout, že rozhodnutím stěžovatelky byla uložena pokuta za spáchání dvou deliktů, jejichž skutková podstata vychází z rozdílného omisivního jednání žalobce. Soud má za to, že míra abstrakce tvrzení uplatněného žalobcem v žalobě podané dne 5. 1. 2015 byla natolik vysoká, aby umožnila nekonkrétní žalobní bod v rámci řízení před správním soudem následně doplňovat libovolným množstvím dalších skutečností, což v určitém rozsahu žalobce také učinil (tvrzení o poučení spotřebitele o možnosti výměny zboží kdykoli, označení zboží různým

způsobem). Vysoká míra obecnosti a univerzálnosti tvrzení o „neprovedení důkazů a jejich nesprávného vyhodnocení“ brání tomu, aby soud obecné tvrzení žaloby považoval za tzv. zárodek žalobního bodu, který lze rozvinout i po lhůtě k podání žaloby. V posuzované věci nejsou skutkové nebo právní okolnosti deliktního jednání žalobce nebo postupu žalované takové povahy, aby doplnění žaloby bylo výhradně upřesněním původně obecně vymezeného rozsahu soudního přezkumu (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2011, č. j. 1 Afs 37/2011 - 68).

[20] V podání žalobce dne 5. 1. 2015 absentují obrysy (omezující hranice) rozsahu soudního přezkumu zákonnosti rozhodnutí stěžovatelky nebo jejího postupu, který předcházel vydání napadeného rozhodnutí. Pokud by v dané věci v žalobě žalobce dále uvedl, že namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí a nesprávnou aplikaci zákona, potom by jeho formulace žaloby zahrnula množinu žalobních námitek v řízení o žalobě dle s. ř. s. v celé její šíři. A byl by tak oprávněn „upřesňovat“ žalobní body v neomezeném rozsahu. To by však vedlo k tomu, že žaloba by byla pouze formální náležitostí pro řízení před soudem a veškeré rozhodné skutečnosti by žalobce předkládal až při jednání, což zákon nedovoluje (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2008, č. j. 8 Afs 91/2007 - 407). Soud shledává neoprávněnou nerovnost mezi účastníkem, který řádně a ve lhůtě stanovené zákonem specifikuje své žalobní námitky, na základě čehož není oprávněn je dále rozšířit (§ 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s.), a účastníkem, který rezignuje na povinnost řádného určení žalobní námitky v zákonem stanovené lhůtě, aby poté byl oprávněn kdykoliv doplnit své obecné tvrzení. Zákonodárce pouze v případě účastníků, kteří požádali o ustanovení advokáta nebo o osvobození od soudních poplatků, prolamuje výchozí zásadu koncentrace řízení za účelem narovnání vstupních podmínek účastníků pro přístup k soudu. Avšak takto činí výhradně z důvodu ochrany účastníka, u kterého jsou, resp. měly být dány podmínky pro osvobození od soudního poplatku nebo pro ustanovení zástupce. Přitom i u těchto zákonem chráněných účastníků je doba k doplnění žaloby limitována rozhodnutím o jejich žádosti, jestliže podle § 35 odst. 9 věta třetí s. ř. s. se po dobu rozhodování soudu o žádosti staví lhůta stanovená pro podání žaloby (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2017, č. j. 5 As 154/2016 - 62). Doplnění zárodku žalobního bodu není časově nijak limitováno, jakkoli je lze doplnit pouze napoprvé. „Prvním“ upřesněním předchozí obecné formulace zárodku žaloby je žaloba řádně doplněna, proto další rozšíření žaloby je dle § 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s. nepřípustné.

[21] Žalobní námitka o neprokázání skutkového stavu bez specifikace konkrétních skutečností
nebo popření určitých závěrů správního orgánu nebo podkladů správního rozhodnutí, vyžaduje po soudu, aby provedl konkrétní zhodnocení úvah správního orgánu o skutkovém zjištění, zda provedené důkazy v souladu s § 3 správního řádu prokazují skutkový stav bez důvodných pochybností. Tímto by však soud v posuzované věci nahrazoval tvrzení žalobce a popřel roli nezávislého arbitra. Žalobou obecně vymezená námitka neprokázání skutkového stavu je pouhou parafrází zákonných důvodů v nejobecnější rovině a neobsahuje žádné, byť alespoň stručné skutkové výtky nebo právní argumenty (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2015, č. j. 6 Afs 3/2015 - 29 a tam uplatněné žalobní tvrzení, že napadené rozhodnutí žalované se

zakládají „*na podstatných vadách řízení, jsou v rozporu se skutkovým stavem, v důsledku čehož došlo ke stanovení daně v nesprávné výši*“).

[22] Závěru o nepřípustně obecném obsahu žaloby svědčí již to, že krajský soud obsah žaloby posoudil jinak než Nejvyšší správní soud. Pokud je žalobní bod natolik obecný a zároveň neurčitý, že jej lze vykládat rozdílně, potom jej lze také v této odlišnosti dále různě doplňovat.

[23] Pokud žaloba žádné žalobní body neobsahuje, závisí další postup krajského soudu zejména na tom, kolik času ze zákonné lhůty pro podání žaloby zbývá ve chvíli, kdy žalobce u krajského soudu žalobu podá. Je - li stále dostatek času, krajský soud žalobce dle § 37 odst. 5 s. ř. s. vyzve k jejímu doplnění – citované ustanovení ze svého znění nepřipouští žádnou diskreci. Pouze v případech, kdy žaloba neobsahuje žádný žalobní bod, a zároveň již není objektivně možné, aby žalobce žalobní bod ve lhůtě pro podání žaloby doplnil, nemá krajský soud povinnost žalobce vyzývat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2010, č. j. 7 As 15/2010 - 56). V rozsudku ze dne 23. 10. 2003, č. j. 2 Azs 9/2003 - 40, publikovaném pod č. 113/2004 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud konstatoval, že pokud žaloba neobsahuje žádný žalobní bod „[...] *může být tento nedostatek podmínek řízení odstraněn, a to ve lhůtě pro podání žaloby, jak vyplývá z citovaného ustanovení § 71 odst. 2 s. ř. s. Není však dána zákonná povinnost soudu v těchto případech vždy vyzývat žalobce k odstranění těchto vad ve smyslu ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s., neboť - takto široce pojímaná – povinnost soudu by zjevně odporovala zmíněné zásadě dispoziční a rovněž zásadě koncentrace řízení, v souladu s nimiž je tento typ řízení koncipován.*“

[24] V rozsudku ze dne 21. 5. 2014, č. j. 6 As 50/2014 - 18, Nejvyšší správní soud předestřel, že „[ú]*čelem § 37 odst. 5 s. ř. s. je upozornit podatele na vady podání, vyzvat ho k jejich odstranění, stanovit mu k tomu lhůtu a upozornit ho na následky spojené s neodstraněním vad. Lze - li určitou náležitost žaloby účinně uvést či doplnit jen v zákonem stanovené nepřekročitelné lhůtě, má smysl vyzývat k takovému doplnění pouze tehdy, bude - lito vůbec ‚technicky' proveditelné a smysluplné. Není tedy a priori vyloučeno, aby taková výzva, zejména za použití moderních komunikačních prostředků byla učiněna v posledních dnech či zcela výjimečně i v poslední den lhůty pro podání žaloby. Soud je přitom povinen takovou výzvu učinit, takže se - předtím v přiměřené lhůtě po dojití žaloby na soud (tedy zpravidla v řádu několika dnů po dojití) - musí s jejím obsahem seznámit přinejmenším do té míry, aby si mohl učinit úsudek o tom, zda má předepsané náležitosti*“.

[25] Žalobci bylo napadené rozhodnutí doručeno dne 6. 11. 2014. Lhůta pro podání žaloby tak uplynula dne 6. 1. 2015. Žalobce podal žalobu dne 5. 1. 2015, tedy předposlední den lhůty k podání žaloby, přitom soudu byla žaloba doručena dne 8. 1. 2015. Doplnění žaloby i replika byly podány po 6. 1. 2015. Krajský soud nebyl povinen vyzývat žalobce k odstranění vady dle § 37 odst. 5 s. ř. s., neboť nebylo objektivně možné takovou výzvu učinit do konce zákonné lhůty k podání žaloby.

[26] Absence žalobních bodů v podané žalobě založila povinnost krajského soudu žalobu podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítnout, neboť obecná formulace žaloby vylučovala řádné doplnění žaloby po lhůtě k podání žaloby a zároveň bránila dalšímu pokračování v řízení.

[27] Ačkoli je v současné době předložena rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu otázka, zda se zásada koncentrace řízení uplatní také na žaloby, v nichž absentuje jakýkoliv žalobní bod (RS 11/2017, předkládající usnesení č. j. 3 Azs 66/2017 - 25), první senát považuje dosavadní judikaturu za natolik jednotnou (srov. kromě výše citované judikatury rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2016, č. j. 6 Ads 280/2015 - 40, ze dne 12. 1. 2015, č. j. 4 Azs 285/2015 - 24, ze dne 1. 2. 2011, č. j. 2 As 96/2010 - 83), že neshledal podmínky pro přerušení řízení. Teprve v případě, že by rozšířený senát shledal důvod pro odchýlení se od dosavadní judikatury, byl by takovým názorem první senát vázán.

IV. Závěr a náklady řízení

[28] Jelikož krajský soud meritorně projednal žalobu, která neobsahovala ani jeden řádný žalobní bod uplatněný ve lhůtě dle § 72 odst. 1 s. ř. s., zatížil své rozhodnutí jinou vadou, pro kterou je nutné jeho rozhodnutí zrušit pro zmatečnost, spočívající v chybějících podmínkách řízení (podmínka alespoň jednoho žalobního bodu) podle § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. (výrok I) a současně odmítl žalobu pro neodstranitelnou vadu tohoto podání podle § 37 odst. 5, ve spojení s § 110 odst. 1 s. ř. s. (výrok II), neboť již v řízení před krajským soudem byl dán důvod pro odmítnutí žaloby.

[29] Soud tak učinil přesto, že stěžovatelka tento kasační důvod výslovně nenamítala, jakkoli spatřovala důvod pro zrušení rozsudku v rozhodování krajského soudu v rozporu s § 75 odst. 2 s. ř. s. Oporu pro svůj postup shledává Nejvyšší správní soud v § 109 odst. 4 s. ř. s., podle něhož není vázán důvody kasační stížnosti v případě, že řízení před krajským soudem bylo zatíženo vadou podle § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

[30] Současně s odmítnutím žaloby soud rozhodl i o nákladech řízení o kasační stížnosti, včetně nákladů řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu. V případě odmítnutí žaloby nemá žádný z účastníků řízení právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

[31] Vzhledem k tomu, že žaloba byla odmítnuta, vrací se podle § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, zaplacený soudní poplatek. Citované zákonné ustanovení sice podmiňuje vrácení soudního poplatku odmítnutím žaloby před prvním jednáním, resp. ve smyslu § 10 odst. 5 zákona o soudních poplatcích před vydáním rozhodnutí ve věci samé, tato ustanovení je však třeba aplikovat analogicky i na situaci, kdy vydání rozhodnutí ve věci samé bylo kasačním soudem zrušeno (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2015, č. j. 6 Afs 3/2015 – 29). Proto se žalobci vrací soudní poplatek za žalobu ve výši 3.000 Kč. V řízení o kasační stížnosti nebyl soudní poplatek vyměřen, neboť kasační stížnost podala žalovaná. Žalobce byl zastoupen, proto se soudní poplatek vrací k rukám jeho právního zástupce z účtu Nejvyššího správního soudu v zákonné lhůtě. Soud vyzývá žalobce, aby do 10 dnů sdělil číslo účtu, na který lze vrátit soudní poplatek.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. března 2018

JUDr. Filip Dienstbier
předseda senátu